

SPOLEK PRO JIŽNÍ SÚDÁN

NEWSLETTER 04/2017 • červen 2017

Vážení a milí přátelé Jižního Súdánu,

posíláme Vám tento nový newsletter, abychom se s Vámi podělili o velkou radost: **Do Toritu dorazil z Ugandy nákladník se čtrnácti tunami kuříčkové mouky! Vše bylo financováno z prostředků Spolku pro Jižní Súdán, tedy z Vašich darů.**

Tato pomoc by mohla významným způsobem pomoci potřebným v toritské diecézi – nejen „našim“ sirotkům a vdovám, ale i širšímu okruhu rodin z oblasti trpících nedostatkem potravin. O distribuci se stará biskup Bernard spolu s br. Williamem, což je zárukou, že se pomoc skutečně dostane k těm, kdo ji potřebují.

Jak bylo domluveno při naší dubnové cestě do Ugandy, potraviny nakoupili v Ugandě pracovníci křesťanské humanitární organizace Krmte hladové (Feed the Hungry). Biskup Bernard ve spolupráci s toritským guvernérem pak zajistili nákladník s vojenským doprovodem od hranic s Ugandou do Toritu. Mohli použít jen jednu odlehlou silnici, na všech ostatních hrozí přepadení i transportům s vojenským zajištěním.

Za peníze, které jsme Bernardovi v dubnu předali na nákup nejnужnějšího jídla jako „první pomoc“, bylo již předtím distribuováno 1120 balíčků s jídlem mezi rodiny v jednotlivých sborech (350 ve sboru sv. Ondřeje, 100 ve sboru Illuhum, 340 ve sboru Milost, 80 ve sboru Malakia a 250 ve sboru Nazareth). Část těchto potravin dostali i Jonáš a Joan ve zdravotním středisku v Ofirice.

Jinak jsou zprávy stále velmi špatné: Jižní Súdán je nadále mezi zeměmi, kde OSN vyhlásila ohrožení hladomorem. Toritská oblast patří mezi ty více ohrožené. Distribuce mezinárodní pomoci vážně kvůli nebezpečným cestám. V žebříčku nebezpečných zemí se Jižní Súdán propadl na předposlední místo na světě (!), hůře je na tom

už jen Sýrie (ČR naopak je šestou nejbezpečnější zemí na planetě – máme věru zač děkovat Bohu). Čteme o zmatcích ve vládě, opakovaných neúspěšných pokusech o mírová jednání, o vážnutí rozmístování bezpečnostních sil i distribuce humanitární pomoci. Přepadení a vraždy na silnicích jsou na denním pořádku, a to včetně humanitárních pracovníků a pastorů. V přepadání vesnic a terorizování civilistů si rebelové s vládními vojáky nezadají.

Počet uprchlíků v okolních zemích je extrémní. Jsou hlášena úmrtí hladem, objevují se místní epidemie cholery. V Kapoetě zemřelo 15 dětí po nepovedeném očkování. Ve výčtu špatných zpráv by bylo možno pokračovat dlouho.

Myslete prosím na Jižní Súdán i nadále v modlitbách, změna je možná (např. sousední Rwanda dvacet let po genocidě patří mezi stabilní a prosperující africké země). Všemohoucí Bůh slyší modlitby Jihosúdánčů i modlitby vaše.

Co řešíme v současné době:

- ve spolupráci s bratry z Feed the Hungry plánujeme vypravit ještě jeden nákladník s potravinami z Ugandy do Toritu;
- ve spolupráci s pastorem Abrahamem z ugandského Gulu se snažíme poslat pomoc jihosúdánskému pastorovi Simonovi v uprchlickém táboře v Ugandě;
- snažíme se vyřešit opravu Bernardova pokazeného satelitního připojení, které je pro jakoukoliv další spolupráci klíčové (součástky nutno koupit v Ugandě, předpokládaná cena opravy asi 1000 dolarů). Uměl by někdo z vás poradit?

Děkujeme všem za modlitební podporu i finanční dary, jsme nesmírně vděční Bohu, že se daří je efektivně využívat tam, kde jsou potřeba.

Vít Šmajstrla

Den zpusťování, den potěšení

Jižní Súdán jako samostatný stát byl vyhlášen v roce 2011 s nadějí, že to je snad definitivní tečka za občanskou válkou, která se vlekla od roku 1956 s různou intenzitou až do roku 2006. Od nezávislosti na muslimské vládě v Chartúmu si jihosúdanci slibovali konečně mír. Jenže na podzim 2013 propukly boje znovu, tentokrát uvnitř nejmladšího státu. Boje trvají stále a řešení je zatím v nedohlednu...

Na každé přednášce s promítáním z Jižního Súdánu dostávám otázku typu „O co v tom konfliktu jde?“, „Kdo, proti komu, a proč?“ atp. Nejkratší odpověď je, že jsou ve sporu prezident Salva Kiir (z kmene Dinka) a jím odvolaný bývalý viceprezident Riek Machar (z kmene Nuer), tedy, že jsou v konfliktu dva početné, tradičně soupeřící kmeny – Dinkové a Nuerové. Je to pravda, ale tato odpověď zdaleka nevystihuje rozsah a složitost celkově nepřehledné situace.

Pojďme si udělat obrázek na základě toho, co se zde dělo od 80. let 20. století. Tehdy žila většina obyvatel jihu (65 kmenů v oblastech Bahr-al-Ghazal, Upper Nile, Equatorie) jako pastevci a zemědělci se svou tradiční africkou kulturou i náboženstvím. Křesťanské misijní stanice a církve už byly sice v hlavních centrech uchycené, ale početně malé a pomalu se rozvíjející.

V roce 1983 vláda v Chartúmu vyhlásila islámské právo šaría. Jižní kmeny se ocitly ještě pod silnějším tlakem násilné islamizace, než kdykoliv předtím. V reakci na nájezdy ze severu se v témže roce 1983 formuje *Súdánská lidová osvobozená armáda* (*Sudan People Liberation Army - SPLA*) pod velením Dr. Johna Garanga. Ideologicky se oháněla marxistickou rétorikou, i když Dinkové (tehdy polonazí pastevci), z nichž se ozbrojené skupiny převážně rekrutovaly, měly pramalé ponětí o „revoluci“ a „třídním boji“. Byl tam však evidentní vliv z Etiopie, toho času pod vládou komunistického vůdce Mengistu Haile Mariama. V 80. letech, jednak pro svou marxistickou rétoriku, a také kvůli rabování vesnic, neměla SPLA podporu ani u církví, a ani u většiny obyvatelstva jihu.

Represe z muslimského severu se však během 80. let zhoršovala, a protože v té době už byli ze země vyhoštěni ti nemnozí misionáři a nevládní humanitární organizace, svět netušil o šířící se katastrofě. V letech 1987/8 zahynulo v Jižním Súdánu na 250 000 lidí. K nejhoršímu krveprolití došlo v provinciích Bahr-al-Ghazal a Upper Nile, bezpočet vesnic bylo vypáleno, obyvatelé zmasakrováni, úroda zničena, stáda zporážena, ženy a malé děti odvečeny na sever do otroctví. 27. března 1987 hledalo útočiště

v jednom kostele 1000 Dinků, všichni tam při útoku uhořeli. Svět tehdy o ničem nevěděl. Vlastně jen „díky“ tomu, že v roce 1988 Chartúm postihla ničivá povodeň, dostali se do Súdánu zahraniční novináři, kteří přitom mimoděk zjistili, že v zemi zuří daleko horší katastrofa, než jen přírodní živěl.

V té době se desetitisíce uprchlíků vydaly na strastiplnou cestu na východ do Etiopie. Byli to převážně chlapci, mnozí z nich mladší 10 let. Jejich tátové bojovali, matky byly odvečeny do otroctví, jen tito chlapci zůstali, aby si nějak pomohli sami. Za deset týdnů urazili na 600 kilometrů, míjeli kosti těch, kdo zemřeli hladem, žízní, nemocemi. Na 30 000 jich vyčerpaných našlo útočiště v uprchlických táborech v Etiopii. Bez rodin, vykořenění, zranitelní, traumatizovaní... ovšem navzájem solidární. Byli v bezpečí, ale zároveň v nich tamější vůdci viděli potenciál pro SPLA. Ti rekrutovali chlapce do Jesh Ahmar, tj. arabsky „Rudé armády“. Chlapci neměli na vybranou, v uprchlických táborech procházeli ideologickým a vojenským výcvikem, aby se mohli vrátit do Súdánu jako „Rudá armáda osvoboditelka“. Odříznuti od všech tradičních sociálních hodnot byli formováni k zabíjení na rozkaz velitele.

V těchto táborech však působili i křesťané. Tisíce chlapců tak byly také pod vlivem biblického vyučování a modliteb. A pak to přišlo. Probuzení. Modlitby, pláč, pokání, vyznávání víry v Ježíše Krista, křty po stovkách, vroucí společná shromáždění, chvály, Dinkové i Nuerové, episkopální, presbyterni, katolíci, bez rozdílu, svorně si pomáhali s jídlem, vodou, vyučováním... Zvláště pozoruhodná jsou svědectví z tábora Itang.

V roce 1991 však byla v Etiopii svržena vláda komunistického vůdce Mengistu a uprchlíci byli z táborů vyhoštěni zpět do Súdánu. Ne všichni z nich byli křesťané. Mnozí si nesli v sobě hořkost, živenou nenávistí, a navíc už prošli vojenským výcvikem. Masivní většina dospívajících však netáhla domů jako „Rudá armáda“, nýbrž šli jako horliví vyznavači Ježíše Krista. Vytáhli do boje s duchovním nepřítelem, proti „jak“ čili démonům, ne s kalašnikovými, ale Božím slovem a modlitbou. Tak začalo fenomenální duchovní probuzení mezi kmeny Jižního Súdánu v 90. letech. Ale o tom přistě.

Zpracoval Rost'a Staněk

Nadpis i většina údajů pocházejí z knihy R. Werner, W. Anderson, A. Wheeler: „Day of Devastation, Day of Contentment. The History of the Sudanese Church across 2000 Years“. Název „Day of Devastation, Day of Contentment“, tj. „Den zpusťování, den potěšení“ je citátem z křesťanské písně od Mary Alueel z kmene Dinka.

Spolek pro Jižní Súdán

IČO: 04392213

Třebovická 5114/106

722 00 Ostrava

tel: 602 323 941

email: rostislav.stanek@cb.cz

Aktuální informace o projektu a modlitební náměty naleznete na blogu:

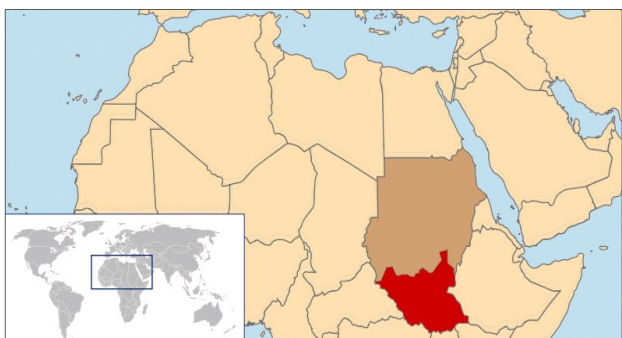
<http://jiznisudan.blogspot.cz>

bankovní spojení: 272583385/0300

Spolek pro Jižní Súdán je dobrovolným, nevládním, neziskovým spolkem občanů, kteří se v něm sdružili s cílem podpořit a realizovat duchovní a humanitární pomoc lidem v zahraničí i v České republice, zejména pak v Jižním Súdánu, a to v souladu s biblickými principy, jejichž dokonalým vzorem je učení a život Ježíše Krista. K našim cílům patří zejména vzdělávací a humanitární činnost, komunitní rozvoj, podpora rodiny a kultivace mezilidských vztahů, práce s mládeží.

Pozvěte našeho zástupce k prezentaci projektu! Rádi přijedeme, představíme projekt, zodpovíme dotazy, navážeme osobní spolupráci. Je možno domluvit kázání či vyučování na téma misie či třeba diskusní setkání o situaci v Jižním Súdánu a možnostech pomoci a spolupráce.

Možnosti podpory projektu:

- přímlybné modlitby;
- pořádání přednášek a besed o práci v Jižním Súdánu ve sborech, na školách, v knihovnách i jinde;
- shromažďování anglických Biblí a biblické literatury, studijních materiálů a materiálů pro nedělní školy;
- pomoc při zasílání balíků s podporou pro sirotčinec v Toritu i pro kliniku v Ofirice;
- účast v příštím výjezdu (dosud nemá datum, nicméně věříme v obnovení míru a připravujeme vyučování vedoucích sborů, vedoucích mládeže, promítání filmu Ježíš);
- vyhledávání a oslovování možných dárců a sponzorů;
- zapojení do práce Spolku pro Jižní Súdán.

Aktuální oblasti služby (a variabilní symboly pro finanční dary na jejich podporu):

- 001 náklady projektu obecně
- 102 studijní materiály, anglické Bible
- 404 mzda Williama, asistenta biskupa
- 501 holistická misie v Ofirice obecně
- 502 mzda Joan, zdravotní sestry v Ofirice
- 503 mzda Jonáše, učitele a evangelisty
- 601 služba biskupa Bernarda
- 602 potraviny pro Torit (ve spolupráci s *Feed the Hungry*)

